

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พุธ•ที่ 18 •มกราคม• 2012 เวลา 22:33 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 21 •มกราคม• 2012 เวลา 23:17 น. •

ครั้งนั้น เมืองหิรัญนครเงินยางมีพวกราชวงศ์สืบต่อมาจากขุนเจืองได้ครองสมบัตินับตั้งแต่ลาวเงินเรือง ราชบุตรขุนเจืองครองราชย์สมบัติได้ ๒๖ ปีก็ทิวงดไป สืบต่อมาก็มีโอรสนัดดาสืบราชสมบัติติดต่อกันต่อ ๆ มาจนถึงสี่ชั่วราชวงศ์ จนมาถึงรัชสมัยของพระยาลาวเมืองได้ครองราชย์สมบัติ ครองเมืองหิรัญนครเงินยางเชียงราวอันยิ่งใหญ่ ประกอบไปด้วยเดชนาภานุญาบารมี ด้วยราชวงศ์ขุนเจืองนั้นเป็นที่เลื่องลือมาตั้งแต่บรรพบุรุษคือขุนเจืองซึ่งเคยปราบข้าศึกศัตรูมาตลอดรัชสมัยของพระองค์กระทั่งต้องอาวุธสูญเสียพระชนม์ชีพในที่รบเมื่อ พระชนมายุได้ ๗๗ พรรษา พระยาลาวเมืองและพระมเหสี

เสวยราชสมบัติเหนือบัลลังก์นครเงินยางอย่างสงบสันติสุขปราศจากข้าศึกศัตรูมารบกวนแล้วท้าวเธอก็ได้โอรสองค์หนึ่ง พระราชทานนามว่า “เจ้าลาวเม็ง” เป็นที่สนทนเสนาหาแก่พระราชมารดาเป็นยิ่งนัก ครั้นเจริญชันษาถึงขวบขวายก็ข่างพุดเล่นเจรจามีปรีชาเฉลียวฉลาดสมกับตำแหน่งรัชทายาทแห่งหิรัญนครเงินยางเชียงราว อันเคยดำรงอำนาจอมาแต่ก่อน และแน่นอนที่สุดที่เจ้าชายย่อมจะได้ทรงทราบถึงวีรกรรมของบรรพบุรุษตนตระกูลซึ่งเคยนำพลโยธาเที่ยวปราบปรามนครต่าง ๆ พ่ายแพ้ไป กระทั่งยกพลล่องลำน้ำไปตั้งเมืองแควนแมนตาหอบขอบฟ้าตายน (คือเมืองญวน คำว่าขอบฟ้าตายนหมายถึงฝั่งทะเลและเมืองล้านช้าง ตอนรบได้เมืองญวน ได้ราชธิดาพระเจ้าญวนเป็นชายา มีราชบุตรสามองค์เป็นชาย เรื่องราวนี้ เจ้าลาวแห่งราชบุตรก็ได้รับฟังมาอย่างละเอียด ครั้นพระเจ้าลาวเม็งเจริญวัยใหญ่กล้า สมควรจะอภิเษกสมรสพระบิดาก็ปรึกษากับพระนางผู้เป็นมเหสี ว่าสมควรจะสู่ขอนางธิดาเมืองใดเมืองหนึ่งมาเป็นคู่อภิเษก

พระนางทูลถวญความคิดเห็นว่าเจ้าหญิงอ้วมิ่งจอมเมือง

ราชธิดาท้าวรุ่งแก่ชายผู้ครองเมืองเชียงรุ่งทรงมีสิริโฉมงดงามและจำเริญด้วยลักษณะเบญจกัลยาณีสมควรแก่ตำแหน่งชายาขององค์รัชทายาท

พระเจ้าลาวเมืองทรงเห็นด้วยก็ทรงจัดเฒ่าแก่ไปสู่ขอ พระเจ้านครเชียงรุ่งก็ทรงยินดีรับคำขอ

จึงขนานนามราชธิดาเสียใหม่ให้เป็นพระนางเทพคำชยายส่งมาทำพิธีการอวาทะมงคลอภิเษก ณ เมืองหิรัญนครเงินยางเชียงราว

เจ้าชายนลาวเม็งกับพระนางเทพคำชยาย อยู่ด้วยกันได้ไม่นานพระนางก็ทรงครรภ์ พระนางทรงสุบินนิมิต และได้ทูลพระสวามีทรงทราบ “ข้าแต่ภัสดาเจ้า เมื่อราตรีล่วงแล้ว หม่อมฉันได้นิมิตเห็นสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ยิ่ง และไม่เคยได้เห็นมาก่อน” พระสวามีก็ตรัสถามว่า “พระนางได้นิมิตเห็นสิ่งใดหรือ” พระนางก็บังคมทบบาท แล้วเล่าถวายถึงนิมิตอันมหัศจรรย์นั้น “ยามที่หม่อมฉันบรรทมหลับสนิทอยู่บนพระที่ ได้เกิดนิมิตในความหลับว่า

มีดวงดาวประกายหยาดร่วงลงมาจากนภาทางด้านทักษิณทิศ เลื่อนลอยลงมายังตัวหม่อมฉัน ดาวดวงนั้นทรงรัศมีเจิดจ้าจรัสแสงเป็นยิ่งนัก

ในนิมิตนั้นหม่อมฉันได้ยื่นมือออกไปรับมานับไว้กับตัวแล้วก็สะดุ้งตื่น ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพรทำนายความฝันของหม่อมฉันด้วยเถิด”

พระเจ้าลาวเม็งราชบุตรก็ได้โปรดเรียกหมอโหรประจำราชสำนักขึ้นมาเฝ้า มีพระราชดำรัสให้ถวญคำพยากรณ์เนื่องในพระสุบินนิมิตซึ่งชายาในกาลบัดนั้น

ฝ่ายโหรพยากรณ์ถวายบังคมรับกระแสดำรัส จัดการลงเลขมานที พินิจพิจารณาใคร่ครวญอย่างถึถ้วนรอบคอบแล้วจึงได้ทูลองค์รัชทายาทว่า “ข้าแต่พระราชบุตร

อันนิมิตฝันของพระนางครั้งนี้ นับเป็นมงคลนิมิต พระองค์จักได้พระโอรสทรงศักดิ์กานาภอันอาจปราบปรามประเทศทั้งด้านทักษิณ ครอบทั่วถึงแดนสมุท

จักได้แม่บรมเดชนาภภาพไปทั่วปริมณฑลคว้นล้านนาประเทศ มีพระเกียรติอันเกรียงไกรไพศาลที่เปรียบปานมิได้เป็นฉันนี้ พระเจ้าข้า”

พระเจ้าลาวเม็งทรงชื่นชมโสมนัส และยิ่งถนุถนอมพระชายาด้วยความเสนหายิ่งขึ้น

และพระเจ้าลาวเมืองและพระมเหสีต่างก็คาดคอดที่จะได้ทอดพระเนตรราชันต์ดาอยู่อย่างนับวันคอดทีเดียว

“นับเป็นบุญญาบารมีของราชตระกูลขุนเจืองโดยแท้ที่เราจะได้ราชันต์ดาเป็นผู้ทรงอานาภตามคำพยากรณ์ของโหร”

พระเจ้าลาวเมืองทรงปรารภกับพระมเหสีอย่างชื่นชม

“หม่อมฉันคิดว่าสายโลหิตของพระองค์ซึ่งสืบเนื่องมาจากขุนเจืองผู้ยิ่งใหญ่คงจะยังไม่จางหายไปหลานเราที่จะเกิดมาในอนาคตอันไกลนี้

คงจะทรงอานาภไม่แพ้บรรพบุรุษผู้กล้าหาญของเราะเพคะ” “คงจะเป็นเช่นนั้น พระนาง อีกประการหนึ่ง

เด็กคนนี้ก็ยังมีเลือดทางมารดาซึ่งสืบเชื้อสายเลือดกษัตริย์ทางราชวงศ์เชียงรุ่งอีกสายหนึ่ง

ท้าวรุ่งแก่นชายทรงยินดีปรีดาขนาดไหนหนอที่จะได้หลานเป็นผู้ทรงบุญญาธิการยิ่งใหญ่” สองพระองค์ทรงรำพึงและทรงคาดคอดด้วยพระทัยกระวนกระวาย

ใครจะได้ประจักษ์พระพักตร์นัดดาภายในวันในพรุ่ง ส่วนพระนางคำชยายก็บำเพ็ญรักษาารกายและน้ำพระทัยให้ผ่องใสไม่ให้มีมลทิน

เพื่อให้โอรสได้กำเนิดมาด้วยความผ่องแผ้วทั้งกายและใจ

ครั้นทรงครรภ์มาจนถ้วนไตรมาสพระนางก็ประสูติราชบุตรในวันอาทิตย์แรมเก้าค่ำเดือนอ้ายปีกุนเอกศกจุลศักราช ๖๐๑ เวลาเช้ารุ่ง (อีกตำนานหนึ่งว่า

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พุธ•ที่ 18 •มกราคม• 2012 เวลา 22:33 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 21 •มกราคม• 2012 เวลา 23:17 น.•

วันอาทิตย์แรมเก้าค่ำเดือนสามปีจอสัมฤทธิ์ศก จุลศักราช ๖๐๐ (เวลาย่ำรุ่ง) เจริญด้วยลักษณะชายชาติ

ปราศจากโรคพยาธิเป็นที่ชื่นชมโสมนัสแก่พระเจ้าลาวเมืองผู้เป็นอัยยิกาและพระเจ้าลาวเมงผู้บิดาตลอดจนพระญาติพระวงศ์ทุกถ้วนหน้า พระเจ้าลาวเมืองได้แตงคนให้นำข่าวประสูติของราชันดดาไปสู่ยังราชสำนักนครเข็ญรุ่ง แจ้งให้เจ้าท้าวรุ่งแก่นชายผู้บิดาพระนางคำขยให้ทรงทราบ ท้าวรุ่งแก่นชายก็ยินดีปรีดาหาที่เปรียบมิได้ ทรงให้ประชุมพระญาติพระวงศ์และจัดหาของอันจะนำไปพระราชทานเป็นของขวัญแก่พระหลานเธอ แล้วยกพลโยธาเดินทางมายังเมืองหิรัญนครเงินยางเพื่อร่วมงานเฉลิมขวัญเจ้าชายน้อย ทางฝ่ายพระเจ้าลาวเมืองก็จัดต้อนรับพระเจ้ารุ่งแก่นชายเป็นการใหญ่ ท้าวนครหิรัญเงินยางมีการเล่นเฉลิมฉลองเป็นการเอิกเกริกยิ่ง เจ้าผู้ครองนครทั้งสองต่างก็เรียกหม่อโทรมาชุมนุมกันอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะถวายพระนามแก่องค์ราชกุมารที่กำเนิดใหม่ โหรประชุมกันหาชื่อที่จะนำถวายเจ้าชายอยู่หลายเพลา ในที่สุดด้วยความเห็นชอบของพระญาติพระวงศ์ทั้งสองฝ่าย ก็ได้ตกลงขนานนามกุมารน้อยว่า “เม็งราย” โดยให้ต้องตามพระนามพระราชบิดาคือ “เจ้าลาวเมง” แล้วยก “ท้าวรุ่ง” ผู้อัยยิการวมกับพระนามราชมารดา คือ “เทพคำขย” นามทั้งสามประมวลเข้าด้วยกัน ได้ชื่อว่าเม็งราย เพราะเป็นบุตรท้าวเมงหลานท้าวรุ่ง เกิดแก่นางเทพคำขยจึงถือเป็นนิมิตอันประเสริฐ ครั้นร่วมในงานเฉลิมฉลองพระกุมารเสร็จแล้ว ท้าวรุ่งแก่นชายก็เสด็จกลับคืนไปยังเมืองเข็ญรุ่ง

เจ้าลาวเมงภายหลังที่เจ้าลาวเมืองถึงแก่พิราลัยแล้ว ก็ได้ครองสมบัติสืบมา จนเจ้าชายเม็งรายทรงเจริญพระชนม์ชันษาได้ ๒๑ ปี เจ้าลาวเมงก็ทรงประชวรถึงแก่ทิวงคต เม็งรายราชบุตรได้ขึ้นเสวยราชสมบัติครองเมืองหิรัญนครเข็ญราวต่อจากพระราชบิดา อยู่ต่อมาหลายปี ข้างมงคลของพระเจ้าเม็งรายซึ่งทอดไว้ในป่าห้วยดอยทิศตะวันออกพลัดไป พระเจ้าเม็งรายก็เสด็จออกตามรอยช้างไปจนถึงดอยจอมทองริมแม่น้ำกนกที่ ได้ทัศนการภูมิประเทศที่แห่งนั้นมีชัยภูมิดี จึงโปรดให้สร้างพระนครในที่นั้นโดยให้ก่อปราการโอบเอาดอยจอมทองเข้าไว้ให้อยู่ตรงใจกลางเมืองครั้นก่อสร้างเสร็จแล้วก็ขนานนามว่าเมืองเข็ญราย โดยถือตามพระนามของพระเจ้าเม็งรายผู้สร้าง แล้วพระเจ้าเม็งรายก็ยกจากเมืองหิรัญนครเงินยางมาประทับอยู่ ณ เมืองใหม่ที่พระองค์ทรงสร้าง มาประทับอยู่เมืองเข็ญรายได้สามปี พระเมเหล็กก็ประสูติโอรสองค์ที่สอง ทรงพระนามว่าเจ้าขุนครามหรือสงคราม ราชบุตรองค์แรกประสูติที่เมืองลาวกู่เต้า ชื่อเจ้าขุนเครื่อง ส่วนองค์ที่สามชื่อเจ้าขุนเครือ ประสูติที่เมืองฝาง พระเจ้าเม็งรายมีพระประวัติอันน่าศึกษาและน่าสนใจมาก ทรงเป็นนักรบผู้สามารถและทรงพระปรีชาเฉลียวฉลาดแม้พระราชอำนาจออกไปอย่างกว้างขวาง เคยยกทัพไปตีประเทศรามัญและตั้งล้อมกรุงหงสาวดีไว้จนได้พระราชธิดาของพระเจ้าหงสาวดีมาเป็นราชเทวีโดยพระเจ้าหงสาวดีนำถวาย ชื่อพระนางปายโคหรือตละแม่ศรี นอกจากนี้ยังถวายพวกช่างต่าง ๆ ให้พระเจ้าเม็งรายพามาตั้งเมืองเข็ญใหม่เช่นช่างช่างทอง ช่างหล่อ ช่างเหล็ก และช่างอื่น ๆ เลยได้สืบต่อกันมาจนยุคปัจจุบัน ซึ่งชาวเมืองเข็ญใหม่ยังคงเหลือพวกช่างชาวพื้นเมืองสืบลูกสืบหลานจ่อมานับพันปี

พระเจ้าเม็งรายสร้างเมือง

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พุธ•ที่ 18 •เมษายน• 2012 เวลา 22:33 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 21 •เมษายน• 2012 เวลา 23:17 น.•

ครั้งนั้นพระเจ้าเม็งรายทรงพระราชสมภพในนครกุมภวาปีโดยสุทนต์

อยู่มาวันหนึ่งได้เสด็จประพาสไปทางทิศเหนือถึงต้นเขาย้อยช้าง(ดอยสุเทพ)มีหมู่บ้านหนึ่งชื่อบ้านแห่น พระองค์ได้ทอดพระเนตรเป็นชัยภูมิดีจึงได้ประทับแรมอยู่ ณ ที่นั้นสามคืนคืนหนึ่งทรงสุบินนิมิตว่ามีบุรุษผู้หนึ่งเข้ามาทูลว่า “มหาราชเจ้าอันชัยภูมิตั้งที่นี่เป็นอันประเสริฐทั่วไวดพระยาใดได้มาสู่และสถิต ณ ที่นี้ก็จะได้เจริญวัฒนาด้วยยศศักดิ์ทรัพย์สินและบริวารเป็นยิ่งนัก” ด้วยเหตุนี้พระเจ้าเม็งราย จึงทรงพระดำริสร้างพระนครใหม่ขึ้น ณ ที่นั้น ครั้นเสด็จต่อไปอีกทางเหนือก็ได้เห็นชาวบ้านนำเอาน้ำ (อวนหรือตาข่าย) มาซึ่งทางเป็นรั้วล้อมรอบค่ายหลวงที่ประทับ สถานที่นั้นเลยได้ชื่อว่า “บ้านรั้วน้ำ” พระเจ้าเม็งรายประทับแรมที่นั่นสามราตรี แล้วเสด็จต่อไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประทับแรม ณ ตำบลหนึ่ง มีคนสามคนมาล้อมค่ายหลวงที่ประทับที่ตำบลนั้นก็มีความ “เชียงเรือ” ครั้นแล้วพระองค์ก็เสด็จต่อไปอีกถึงในป่าแห่งหนึ่งได้ตั้งค่ายประทับแรมอยู่ ณ ที่นั้นอีกสามราตรี ในราตรีที่สามก็ทรงสุบินนิมิตเห็นอิสตรีโฉมงามนางหนึ่ง พระองค์จึงได้ประทานชื่อที่แห่งนั้นว่าตำบล “เชียงโฉม” ต่อจากนั้นก็เสด็จกลับมาเพื่อจะเข้าเวียงกุมกาม แต่มาแวะประทับแรมอีกคืนหนึ่งที่ได้ต้นลาน สถานที่นั้นก็ได้อีกชื่อตำบล “เชียงลาน” ครั้นรุ่งเช้าก็เสด็จกลับเข้ากุมกาม

ประทับอยู่ ณ เวียงกุมกามจนสิ้นฤดูฝน แล้วพระเจ้า เม็งรายก็เสด็จทรงช้างต้นไปประพาสไล่มฤคยังเชิงดอยสุเทพอีก พอไปถึงยังป่าคำป่าเลาแห่งหนึ่ง ได้ทอดพระเนตรเห็นสิ่งอันเป็นอัศจรรย์นัก กล่าวคือภายนอกอันล้อมรอบป่านั้นเป็นทุ่งราบงามส่วนป่าเหล่านั้นมีวงโอบรอบที่ราบชั้นใน ซึ่งประกอบด้วยหญ้าแพรกและหญ้าแห้วหมู มีฟาน(แก่ง) ผีอกสองแม่ลูกอยู่ในที่ลุ่มนั้น ครั้นเมื่อฟานทั้งสองจะออกไปหากิน ก็พบหมู่สุนัขเฝ้าของนายพรานรุมไล่กัด ฟานครั้นนั้นก็หนีเข้าไปอยู่ในวงล้อมของป่าคำ หมู่หมาทั้งหลายก็ไม่อาจไปขบกัดได้ ก็ได้แต่วิ่งไปมาอยู่รอบ ๆ วงนั้น ฟานทั้งสองก็เกิดมีใจกล้าหาญออกปะทะกับหมู่สุนัขจนฝูงสุนัขล่าถอยไปสิ้น พระเจ้าเม็งรายทอดพระเนตรชัยภูมิตั้งที่นั่นประกอบคำบอกเล่าของเหล่านายพรานก็ตั้งพระทัยว่าจะต้องตั้งพระนคร ณ ที่นั้น จึงมีรับสั่งให้เอาขยาบมาถมป่าคำเพื่อจับฟานคู่หนึ่งไปเลี้ยงไว้ที่ทางเหนือใกล้แม่น้ำห้วยก ให้ตั้งค่ายระเนียด้อมฟานทั้งสองไว้ สถานที่นั้นก็ได้อีกชื่อว่า “เวียงฟาน” แต่นั้นมา แล้วพระเจ้าเม็งรายก็สั่งให้เกณฑ์พลนิกายไปสร้างพระนครใหม่ เอาที่ลุ่มป่าคำอันเป็นชัยภูมิไว้เป็นกลางใจเมือง เข้าตั้ง ณ ที่ชัยภูมินั้นในวันพฤหัสบดี เดือนเจ็ด (เดือนห้าได้) ขึ้นแปดค่ำดิถี ๘ นาฬิกา ๓๐ จันทร เสวยฤกษ์ ๗ ปุณสุฤกษ์ในราศีกรกฎ ยามแตรรุ่ง ๓ ลูกนาที่เศษ ๒ บาท วัลักขณาเมืองในราศีมีนอาโปลาตุยามศักราชขึ้นเถลิงศกเป็นจุลศักราช ๖๕๔ ปีมะโรงจัตวาศก พระเจ้าเม็งรายเสด็จขึ้นพระราชนิเวศน์มณฑลสถานใหม่เป็นถ้ำในเวลานั้น แล้วให้สร้างบ้านเรือนใหญ่รอบแควล้อมอีกเป็นจำนวนมาก เรียกว่าบ้านตำบลบ้านสูงเป็นต้น พระเจ้าเม็งรายเสด็จอยู่ทางด่านตะวันออกเฉียงเหนือที่เวียงเอ็กกันเป็นที่ประทับนั้นขนานนามว่า “เวียงช้างมัน” แล้วให้แผ้วถางออกไปด้านตะวันออกให้ชื่อว่า “หนองหลวง” เป็นที่อาศัยของสัตว์ต่าง ๆ เช่น โค กระบือ ไก่ ลิง อพยบินได้โดยสะดวก

ภายหลังจากที่ได้สั่งให้ไพร่พลจัดการแผ้วถางหญ้าพันธุ์คุดคู้ก่อกำแพง วัดจากศูนย์กลางเมืองออกไปด้านละ ๑,๐๐๐ วา โดยรอบแล้ว พระเจ้าเม็งรายก็ทรงรำลึกว่าการสร้างพระนครครั้งนี้เป็นการใหญ่ ควรเร้าจักเชิญสหายทั้งสอง คือพระร่วงเจ้าเมืองแห่งกรุงสุโขทัย และพระย้างเมืองแห่งเมืองพะเยามาปรึกษาหารือให้พร้อมหน้ากัน คิดแล้วก็มิพระราชสาส์นให้พระราชบุรุษอันเชิญไปยังสหายเจ้าสองนคร พระร่วงเจ้ากรุงสุโขทัยและพระย้างเมือง เจ้าเมืองพะเยาได้รับพระราชสาส์นของพระเจ้าเม็งรายดังนั้นก็เสด็จมาตามคำเชิญทั้งสองพระองค์ พระเจ้าเม็งรายก็จัดการต้อนรับพระสหายทั้งสองอย่างสมพระเกียรติ แล้วแจ้งเหตุที่ตนประสงค์ให้ทราบคือการวัดอาณาเขตเมืองจากศูนย์กลางออกไปด้านละ ๑,๐๐๐ วา เป็นเมืองกว้าง ๒,๐๐๐ วา และถามว่า “พระสหายจะเห็นเป็นประการใด” พระย้างเมืองตรัสว่า “ชอบแล้ว” แต่พระร่วงเจ้ากล่าวว่า “พระสหายเจ้าควรจะรำพึงถึงกาละทั้งสอง คือการสัมปตและกาลวิบัติก่อน ภายหน้าบุคคลผู้มีปัญญาจักดูแคลนว่า บรู๋รำพึงถึงการภายหน้าภายหลัง เบื้องว่าถึงวิบัติมีอมิตราศิกมาแคว้นวังขังเวียง หากคนจะเผ่าแทบมิได้ พอได้เต็มก็จะยากภายหน้าข้ามักใคร่ตั้งแต่ชัยภูมิไปเพียงด้านละ ๕๐๐ วา เป็นเมืองกว้าง ๑,๐๐๐ วา ก็พอสมควร เมื่อสืบไปภายหน้ามิว่ากาลสัมปตบ้านเมืองเจริญมีคนมากขึ้นเมืองก็หากจักกว้างใหญ่ไปบุลยไปตามกาลสมัย” แล้วก็ตรัสเสริมต่อไปว่า “สุทนต์และสุทนต์ตาชี่ได้ยัง ฉานสมบัติและอภิญาณมีอาณาภาพมากนัก เมืองจัดสร้างเวียงทริภุญชัยก็ยกเอาหอยสังข์มาครอบเอาเป็นประมาณพระเจ้าเม็งรายได้ฟังดังนั้นก็ตรัสว่า “ข้าแต่สหายทั้งสองผดิดนั้นจะตั้งลงแป (ด้านยาว ๑,๐๐๐ วา ลวงชื่อ (ด้านสกัด) ๔๐๐ วาเถิด” พระย้างเมืองก็มิฉันทจิตและฉันทวาที่ถูกต้องกันแล้ว พระเจ้าเม็งรายก็เชิญสหายทั้งสองไปสู่ที่ชัยภูมิเพื่อจะตั้งราชมณฑล ณ ขณะนั้นมีหมูเผือกตัวใหญ่เท่าคอกเกวียน มีบริวาร ๔ ตัวเล่นตามกันออกจากที่ชัยภูมินั้น ไปหนบรูพาก่อนแล้วไปหนอากาศเนยไปลงรูแห่งหนึ่งภายใต้ฝักเรือ (ไม้โคโรหรือไทร) พระย้างเมืองได้เห็นอัศจรรย์นิมิตดังนั้นก็จึงเอาเครื่องสักการะข้าวตอกดอกไม้ธูปเทียนไปบูชาที่ไม้โคโรต้นนั้น แล้วสั่งให้ล้อมรักษาไว้ด้วยดี ไม่นานจึงปรากฏเป็นเสือเมือง หรือศรีเมืองมาจนทุกวันนี้ พระย้างเมืองให้ไพร่พลกวาดแผ้วพื้นที่ยื่นสร้างเวียงซึ่งเชื่อกะดับดูก็รู้ว่าพื้นปภพนั้นสูงเบื้องตะวันตกคดอียงไปทางตะวันออก พระร่วงเจ้ากับพระย้างเมืองจึงกล่าวว่า “เมื่อข้าได้เห็นชัยภูมิเมืองนี้ ประกอบด้วยสุกนิมิตมงคลเจ็ดประการ ประการที่หนึ่งตั้งได้นามว่ามิกวางเผือกสองตัวแม่ลูกมาแต่ป่าใหญ่หนเหนือเข้ามาอาศัยชัยภูมินี้ที่ต่อสู่ฝูงสุนัขทั้งหลายของนายพราน และสุนัขพ่ายแพไป เป็นชัยมงคล

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พุธ•ที่ 18 •เมษายน• 2012 เวลา 22:33 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 21 •เมษายน• 2012 เวลา 23:17 น. •

ประการที่สอง อนึ่ง เราทั้งหลายได้เห็นมหาเสวตรมฤติกะหนูเผือกตัวใหญ่กับบริวาร ๔ ตัว ออกจากชัยภูมิขึ้น เป็นขบวนที่สี่ อนึ่ง
 อยู่ที่นั่นน้ำตกจากเขาอุจจุบรรพตคือยอดดอยสุเทพไหลลงมาเป็นลำน้ำไหลขึ้นไปบนเหนือแล้วเลี้ยวไปบนตะวันออกแล้วลงไปทิศใต้
 แล้วไปทิศตะวันตกโอเบียงกุมกามไว้ ลำน้ำนี้เป็นนครคุณเกี่ยวกับเมืองอันนี้ไว้ นับเป็นขบวนประการที่ห้า อนึ่ง แม่น้ำที่ไหลแต่ดอยลงมาที่ขุนน้ำ
 ได้ชื่อว่าแม่น้ำไหลไปตะวันออกแล้วไปทิศใต้ คู่ขนานกับแม่น้ำบึงได้ชื่อว่าแม่น้ำโท อนึ่ง หนองใหญ่ที่อยู่บนตะวันออกเฉียงเหนือแห่งชัยภูมิ คือหนองสารตั้งนี้
 ท้าวพระยานานาประเทศจักมาบูชา นับเป็นขบวนประการที่หก อนึ่ง แม่ระมิงค์อันเป็นแม่น้ำใหญ่ไหลมาแต่มหาสระ ซึ่งพระพุทเจ้าได้มาอาบยังดอยสูง
 (ดอยหลวงเมืองเชียงดาว เรียกว่าดอยอ่าวสูงหรืออ่าวสง) ไหลมาเป็นขุนน้ำแม่ระมิงค์ผ่านไปตะวันออกเฉียง นับเป็นขบวนประการที่เจ็ด
 รวมเป็นขบวนเจ็ดประการประกอบพร้อมดังนี้” พระร่วงเจ้ากรุงสุโขทัยและพระยารามเมืองเจ้าเมืองพะเยากล่าวแสดงอันเป็นขบวน ๗ ประการดังนี้
 พระเจ้าเม็งรายมหाराชก็มีน้ำพระทัยชื่นชมยินดีเป็นอย่างนัก ราพิงในพระทัยว่าสหายทั้งสองแห่งภูมิความรู้ลึกยิ่งนักหนา
 แล้วท้าวเธอก็พำพระยาเจ้าทั้งสองไปประเทศเสียดูสถานทีอันจะพูดเป็นคุณครทั้งสี่ด้านและที่อันจะก่อการวางป้อมและขุมประตูดุเวียงทั่วทุกแห่ง
 แล้วก็พากันมานั่งพักอยู่หน่อสนเลี้ยงโภชนาหารกัน ณ ที่นั้นครั้นเสด็จแล้วพระยาทั้งสองก็ให้ตั้งบวงสรวงพลีกรรมบูชาเทวดาทั้งหลาย
 ครั้นได้พิชัยฤกษ์ก็ไหลมือขุดคูเวียง และสร้างนิเวศน์พร้อมกัน ตั้งพิธีฝังนิมิตหลักเมืองตามประเพณี การสร้างระนครก็สำเร็จในเดือน
 พระเจ้าเม็งรายก็ให้ตั้งมหาสมโภชฉลองเมืองเชียงใหม่อันสร้างเสร็จนั้นจนครบสามวันสามคืนแล้วให้เลี้ยงหมู่เสนาโยธาที่ทำการสร้างไว้ด้วยมีจระมังสาหารและสุรา
 บานเป็นการรื่นเริงทั่วหน้า ทั้งได้พระราชทานรางวัลเสร็จแล้ว พระยาทั้งสามนครจึงพร้อมกันขนานนามเมืองนี้ว่าเมือง “นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่”

พระเจ้าเม็งราย พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งล้านนาไทยและเป็นยุคเดียวกับ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช (พระร่วง) แห่ง กรุงสุโขทัย
 ซึ่งทั้งสองพระองค์ยังเป็นพระสหายร่วมสาบานเดียวกันอีกด้วย

พระเจ้าเม็งรายมหाराชได้พระสวามีเมื่อ พ.ศ.๑๗๘๒ ในชื่อพระวงศ์ ทรงพระนามว่า "เม็งราย" พระบิดาทรงพระนามว่า พระเจ้าลาวเม็ง (ขุนลาวเม็ง)หรือขุนลาวเมือง
 มารดาคือนางเทพคำขाय (พระนางเทพคำขाय หรือพระนางอวมิ่งจอมเมือง) กษัตริย์ผู้ครองเมืองหิรัญนครเงินยาง ปัจจุบันเป็นอำเภอเชียงแสน จ.เชียงราย

เมื่อพระชนม์มาได้ ๒๑ พรรษา ได้เสวยราชย์ที่เมืองหิรัญนครเงินยาง

พ.ศ.๑๘๐๒ เจ้าเมืองทั้งหลายในแคว้นล้านนา ยอมสวามีภักดิ์ต่อพระองค์

พระเจ้าเม็งรายกษัตริย์

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พุทธ•ที่ 18 •มกราคม• 2012 เวลา 22:33 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•เสาร์•ที่ 21 •มกราคม• 2012 เวลา 23:17 น. •

พ.ศ.๑๘๐๕ ทรงสร้างเมืองใหม่ โดยเอาดอยจอมทองเป็นกำแพง ขนานนามว่า "เมืองเชียงราย" (ปัจจุบัน จ.เชียงราย)

พ.ศ.๑๘๑๑ ทรงสร้างเมืองใหม่ขึ้น ณ ตำบลฝาง ไชยปราการ จ.เชียงใหม่ มีพระราชโอรส ๓ พระองค์ คือ เจ้าขุนเครื่อง เจ้าราชบุตรครม เจ้าราชบุตรเครือ

พ.ศ.๑๘๑๔ - ๑๘๒๔ ยกทัพตีเมืองหริภุญชัยได้ (ปัจจุบัน จ.ลำพูน)

พ.ศ.๑๘๑๙ ยกทัพตีเมืองพะเยา (ปัจจุบัน จ.พะเยา) พญาเจ้าเมือง ผู้ครองเมืองพะเยาต้อนรับด้วยไมตรีและเป็นมิตรต่อกัน ๔ ปีต่อมา พระขุนรามคำแหงมหาราช พระเจ้าเม็งรายมหาราชและพญาเจ้าเมือง ได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อกัน โดยทรงเอาโลหิตที่นิ้วพระหัตถ์ผสมน้ำสัตย์เสวยทั้ง ๓ พระองค์ว่าจะไม่เบียดเบียนกันตลอดชีวิต สถานที่นี้เรียกว่าแม่น้ำอิงจ.พะเยา

พ.ศ.๑๘๒๙ ทรงสร้างเมืองกุมกาม (ปัจจุบัน ต.ท่าวังตาล อ.สารภี จ.เชียงใหม่)

พ.ศ.๑๘๓๓ - ๑๘๓๔ ยกทัพไปตีเมืองพุกามพม่าได้สำเร็จ ได้พาเอาช่างฝีมือมาทำงานที่อาณาจักรล้านนา

พ.ศ.๑๘๓๙ ทรงสร้างเมืองใหม่ ขนานนามว่า "นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่" (ปัจจุบัน จ.เชียงใหม่)

ทรงปราบดาภิเษกเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เม็งรายและสถาปนาอาณาจักรล้านนา ในปีเดียวกันทรงสร้างวัดเชียงมั่น และวัดพระเจ้าเม็งราย (ก่าละก้อด)

พ.ศ.๑๘๖๐ พระชนมายุได้ ๗๘ พรรษา ได้เสด็จสวรรคตที่ต้นโพธิ์กลางเวียง จึงมีประเพณีให้นำศพผ่านกลางเวียงตั้งแต่นั้นมา